

Стартап «Українська держава»: П'ятий проект

В Україні конкурують чотири головні проекти: «радянський», «російський», «західний» і «бандерівський». Їх об'єднує те, що це проекти минулого, і те, що вони прискорено руйнуються. Це звільняє простір для П'ятого проекту.

Радянський проект

Найбільш реакційний, фанатичний і деструктивний. Він полягає у ліквідації української незалежності й поверненні України до того рабського стану, в якому вона перебувала в Радянському Союзі. Анексія Росією Криму – це реалізація цього проекту і, водночас, його агонія.

Для ліквідації помилкової ідеї її треба реалізувати. Проросійськи налаштоване населення Криму має можливість на власній шкірі відчути «радянський рай» і назавжди позбутися ностальгії за ним. Що стосується решти населення України, то воно отримало мобілізуючу мету для здійснення реваншу – повернення Криму. Можливо, що саме з Криму почнеться розпад РФ.

Російський проект

Перетворення України на маріонеткову державу, повністю підконтрольну Москві. Цей проект різко посилюється за правління Януковича, а після Майдану-2014 набув форми відвертого силового тиску. Проте цей шантаж призвів до зворотних наслідків: терміново відновлюється українська армія, населення почало самостійно озброюватися і навчатися військовій справі, у школах почали відновлювати військово-патріотичну підготовку, Росія сприймається як ворожа держава, зруйновано міф про братерську дружбу.

Руйнування обох московських проектів (радянського і російського) розпочав ще Янукович, доводячи їх до абсурду. Московська агресія 2014 року ставить на них остаточну крапку. Як і радянський, російський проект передбачає перетворення України на периферію Московської імперії.

Західний проект

Він передбачає «зміну господаря» і перетворення України на периферію Західної цивілізації з поступовим втягуванням у Євросоюз і, як логічне продовження, НАТО. Цей проект, уособлений Турчиновим та Яценюком, перехопив управління Україною після антикримінального повстання українців і скинення ними Януковича.

Президентські вибори 2014 р. мають на меті зафіксувати перемогу Західного проекту ціною втрати Україною Криму. Насправді почався розпад Західного проекту, адже прозахідна влада щодня демонструє брехливість своїх обіцянок щодо люстрації, повернення награваного, покарання злочинців, боротьби з корупцією. Головне досягнення влади – отримання нових кредитів (тобто накопичення боргів). Перший демонстративний крок нової влади – брутальне політичне убивство Олександра Музичка (такого не було навіть за Януковича). Всупереч учорашній риториці, дії нової влади спрямовані не на повернення награваного попередниками, а проти своїх вчорашніх союзників – українських націоналістів.

Бандерівський проект

Його найяскравішими виразниками є «Правий сектор» і ВО «Свобода», які офіційно дотримуються бандерівської ідеології. Цей проект ще називають «націоналістичним», але це не точно, адже український націоналізм – явище значно ширше і глибше. Просто сьогодні в українському націоналізмі домінує бандерівський напрямок.

Націоналізм був головним рушієм антикримінального повстання, але, «з невідомих причин» поступився ініціативою Західному проекту. Понад те: владна верхівка, приведена до влади націоналістами, почала репресії проти націоналістичного активу. На президентських виборах 2014 року націоналістичний проект не має шансів.

Отже, саме час провести «розбір польотів» і відверто поговорити про причини поразки. Раніше цього не можна було робити: потрібна була консолідація. Тепер уже можна і навіть необхідно, інакше знову наступатимемо на ті ж самі граблі.

Слабкість бандерівського проекту

Націоналісти виявилися ефективними проти зовнішніх ворогів, але беззахисними проти внутрішнього ворога, про існування якого вони й не здогадуються. Цей ворог має духовно-світоглядну природу. В релігійних термінах він називається «сатаною» (противником) і «дияволом» (брехуном). Завдяки йому всі героїчні зусилля і неймовірна саможертвність українців завершуються тим самим – великими втратами і поразкою. Цей внутрішній ворог має три головні складники: 1) іудохристиянство, 2) бандерівщина, 3) символіка самознищення. Це ті складники, на які опирається і ВО «Свобода», і «Правий сектор» зі своїм головним сайтом «Бандерівець».

Іудохристиянство

Іудохристиянство – це інформаційно-духовна зброя, розроблена майже 2 тисячоліття тому сектою фарисеїв для знищення арійського християнства (аріанства) і підкорення народів. Головне призначення цієї зброї – зараження об'єкта агресії і його опускання на найнижчий енергетичний рівень – у Простір страждань. Це простір негативних подій: від пасивного мучеництва до самоліквідації.

Треба знати, що вчення Ісуса Христа було розвитком Арійської традиції, римський імператор Костянтин Великий був аріанином, а Володимир Великий хрестив Русь в аріанство. Іудохристиянство було запроваджене Ярославом Мудрим у 1039 році – після винищення ним династії Володимира Великого. Аріанство відродилося в часи козацької революції, але після московської окупації було майже цілком заглушене іудохристиянством.

Бандерівщина – проект поразки

Організація Степана Бандери була створена в лютому 1940 року агентом НКВД з 1926 року Ріхардом Яри. Мета організації: руйнування зсередини українського націоналістичного руху і українсько-німецького союзу через нацьковування одних на других. Ідея НКВД полягала в тому, щоб для руйнування Організації Українських Націоналістів (ОУН) створити керовану із-зовні організацію-клон з такою ж назвою – «ОУН революційна», пізніше її

називали ОУН (Б) – бандерівська. Бандера був «прапором» організації, вівіскою, банером (слово «бандера» означає «прапор»). Його використали «втемну», тобто він сам не розумів, що робить.

Бандерівці почали свою діяльність з терору проти ОУН: ще до початку радянсько-німецької війни вони убили до 400 активістів ОУН. 30 серпня 1941 р. у Житомирі від рук бандерівців внаслідок теракту загинули члени проводу ОУН, ветерани та провідні теоретики руху Омелян Сенік (мав бути головою уряду Української держави) та Микола Сціборський (автор книги «Націократія» і Конституції Української держави).

Під час війни (з осені 1942 року) головна діяльність бандерівців полягала в перехопленні управління загонами УПА (командирів загонів зазвичай знищували, а замість них призначали своїх). Іноді навіть відбувалися бої між бандерівськими боївками служби безпеки (СБ) і загонами УПА.

Група Бандери була щільно обсаджена московською агентурою і несвідомо виконувала чужу волю – спочатку під керівництвом Яри, а в кінці – під кураторством агента КГБ Кіма Філбі.

З 1947 р. бандерівську СБ очолював Мирон Матвієйко, який був найдовіренішою людиною Степана Бандери і його кумом. Він був завербований НКВД ще в 1946 році, тож з цього часу всі керовані Матвієйком місії гарантовано провалювалися. За великі заслуги у повній ліквідації українського націоналістичного підпілля 19 червня 1958 року спеціальним Указом Президії Верховної Ради СРСР Матвієйка помилували і навіть обдарували квартирою в Києві.

Сповідування «Свободою» і «Правим сектором» бандерівської ідеології робить їх вразливими щодо зовнішніх маніпуляцій, включає в енергетику поразки, саморуйнування і боротьби без перемоги. Від своїх попередників вони успадкували **інтелектуальну обмеженість**, адже організація Бандери розпочала свою діяльність з відстрілу українських інтелектуалів-націоналістів (вони це називали «полюванням на старих полковників», бо ті були «не достатньо революційними»). В результаті цього тягаря минулого (гріхів предків) сучасні бандерівці не мають більш-менш виразного бачення майбутнього, їхня карма – боротьба з минулим.

Символіка самознищення, ім'я поразки

Такою символікою є червоно-чорний партійний (революційний) прапор і синьо-жовтий «національний» прапор, прийнятий бандерівською організацією у квітні 1941 року. За їхніми словами, *«Революційний прапор є червоно-чорний. Червона краска – це символ боротьби і крові, чорна – символ української землі. Отже, революційний прапор символізує безнастанну, криваву боротьбу за українську землю»*. Мета, символізована цим прапором, полягає в поливанні української землі українською кров'ю.

Червоно-чорний бандерівський прапор не можна плутати з арійським біло-червоно-чорним прапором, який символізує єдність трьох арійських варн: брахманів (білий), кшатріїв (червоний) і господарів (чорний). Якщо ж зрізати згори білий колір, то виходить «вершник без голови», яким була і залишається бандерівщина.

Що стосується синьо-жовтого прапора, то це прапор перевертання природного порядку. Традиційний сонячно-блакитний прапор, він же прапор ОУН, символізує Сонце над Водою, які разом народжують Життя. Натомість синьо-жовтий прапор символізує Сонце під Водою («Вода гасить

Вогонь»). Цей прапор вмикає в енергетику поразки, тож справи йдуть так «як мокре горить», що ми й спостерігаємо донині.

Негативна енергетика бандерівського егрегора призводить до того, що під'єднані до неї особистості й організації підсвідомо сприймаються людьми як агресивні й похмурі. **Через це навіть цілком миролюбні й інтелігентні діячі мимоволі несуть енергетику війни, яка підсвідомо відлякує людей.** Відповідно, жоден носій бандерівської ідеології ніколи не стане президентом України.

Як корабель назвеш, так він і попливе. **Назва «Правий сектор» абсолютно невдала**, адже вказує на відсічення, звідси слово «секта» – ізольований уламок від основної течії. Значно кращою була назва Українська Національна Асамблея, від франц. *assemblée* – зібрання. Поєднання невдалої назви з червоно-чорним прапором кривавої війни і протиприродним синьо-жовтим прапором формують повний «комплекс поразки».

Усе це вказує на кризу українського націоналізму і початок його стрімкого реформування, що означає прощання з бандерівщиною і повернення до витоків – Організації Українських Націоналістів (ОУН) Євгена Коновальця, в якій дружно взаємодіяли інтелектуальна еліта і військова аристократія.

2014 рік знаменує «офіційне завершення» московської спецоперації «Проект Бандера» і вихід українського націоналізму на вищий рівень реалізації. Шкода московську спецпропаганду: що вони тепер робитимуть без своїх улюблених «бандерівців»?

П'ятий проект

Руйнування чотирьох головних проектів минулого відкриває простір для творення нового українського проекту, спрямованого у майбутнє. Враховуючи значне прискорення подій, він може бути сформованим уже до кінця 2014 року. Українці вже мають багато напрацювань в цьому напрямку, тому головне завдання полягає у поєднанні їх у цілісну гармонійну систему.

П'ятий проект має два складники – зовнішній (політичний) і внутрішній (цивілізаційно-расовий). На основі вже здобутих напрацювань можна висловити припущення щодо їх наповнення. Почнемо з політичного складника.

Українська держава

1. Має бути нейтральною, озброєною до зубів державою з масовою народною самообороною, вільним володінням вогнепальною зброєю і розвиненим самоврядуванням за прикладом Швейцарії. Йдеться про здобуття Україною реальної незалежності як від Росії, так і від Заходу, ліквідацію периферійного статусу України і перетворення її на самодостатній Центр.

2. Це має бути інформаційна держава з широким використанням комп'ютерних технологій, що, зокрема, передбачає:

- автоматичний податок з обороту,
- автоматичну реєстрацію малого і середнього бізнесу,
- скасування існуючої пенсійної системи і всіх соціальних пільг (докладніше у статті «Майбутнє України 2014-2015»),
- прозорість у роботі керівних органів, «електронний уряд».

3. Українська держава є легітимним правонаступником УНР через Державний центр УНР, тісно пов'язаний з первинною ОУН Коновальця-Мельника. Нагадаємо, що нинішня республіка Україна є правонаступником маріонеткової УРСР, заснованої у Харкові в 1919 році окупаційною московською владою.

4. Прапором Української держави є Сонячно-блакитний прапор, а гербом є Сокіл: символ Святого Духа – покровителя працівників інформаційної сфери і варни брахманів. Водночас Сокіл несе в собі напис **ВОЛЯ, що є українською національною ідеєю**.

5. Заснування Української держави має відбутися шляхом Національних Зборів з елементами «ісландського варіанту».

6. Результатом заснування Української держави буде перехід до аристократичного устрою.

Запропоновані пункти є доволі простими і зрозумілими, тож просвітницьку роботу і політичний рух у цьому напрямку можна розпочинати хоч сьогодні. Проте для успіху цього політичного проекту має бути глобальна мета – надзавдання з максимально високою планкою.

Стартап Вишня Борія

Таким надзавданням є цивілізаційно-расовий перехід. Йдеться про перетворення людини, формування нової людської раси і формування нею цивілізації вищого рівня. Це комплексний процес, який передбачає:

- зміну світогляду, повернення до Примордіальної Традиції у формі осучасненого аріанства – релігії знань (по-давньому – Від, тобто відання), істинних уявлень про еволюцію і походження людини;
- радикальне психофізичне оновлення;
- зміна типу харчування, перехід на Живу їжу з виходом на пранаріанство;
- зміну соціальної організації;
- зміну ставлення до техніки.

Нову цивілізацію можна створити тільки у просторах позитивних подій – Просторі волі і Просторі пригод. Для цього треба наповнювати себе силою, скидати баласт інформаційного та фізичного бруду і підніматися вгору.

Новий світ формується як стартап («початок»), тобто інноваційна компанія і соціальний організм. Сенс у тому, що спочатку твориться «зерно» нового світу – організація нових людей, об'єднаних світоглядом і програмним забезпеченням. **Ознакою народження повноцінного «зерна» є те, що воно негайно починає самостійно пробивати собі дорогу, розмножуватися, засівати світ і перетворювати його.**

Цей цивілізаційно-расовий стартап ми називаємо «Вишня Борія», адже нова цивілізація буде продовженням попередніх цивілізацій Борії і Гіперборії. На теперішньому етапі він уже розвивається як віртуальний стартап. Після сформування зерна він розгорнеться у формі глобальної української корпорації «Третій Гетьманат». У результаті її об'єднання з політичним складником П'ятого проекту – Українською державою – утвориться глобальна українська національна державо-корпорація, що об'єднає українців цілого світу.

Кожен зацікавлений у творенні нового світу може долучитися до П'ятого проекту. Можна діяти автономно, розвиваючи власний напрямок, а можна приєднатися до вже існуючого гурту прихильників Великого Переходу. Для початку можна просто зареєструватися на сайті Народний Оглядач і влитися до його соціальної мережі. Аватар з людським обличчям та ігрове ім'я-прізвище дають підстави для отримання статусу «гравця», тобто блогера, який може робити на сайті власні публікації й коментувати чужі.

Другий рівень участі у стартапі – автоматичне набуття ролі інвестора після здійснення будь-якої інвестиції. Інвестори – це вже група, яка виробляє політику розвитку стартапу.

Третій рівень інтеграції – входження до групи розробки. Нам потрібні програмісти, менеджери, аналітики, маркетингологи, економісти, копірайтери, рекламисти, системологи, філософи, політологи, художники, творчі люди в цілому. Кожен знайде ту роботу, яка йому подобається.

Завдяки природній взаємодії руху за Українську державу з соціальною мережею AR25.ORG цей політичний складник П'ятого проекту набуватиме ознак стартапу і також розвиватиметься як інноваційний рух.

Хай Буде!

*Ігор Каганець,
Київ, 31.03.2014
<http://ar25.org/node/25132>*